



## Crítiques

### Desclassificats

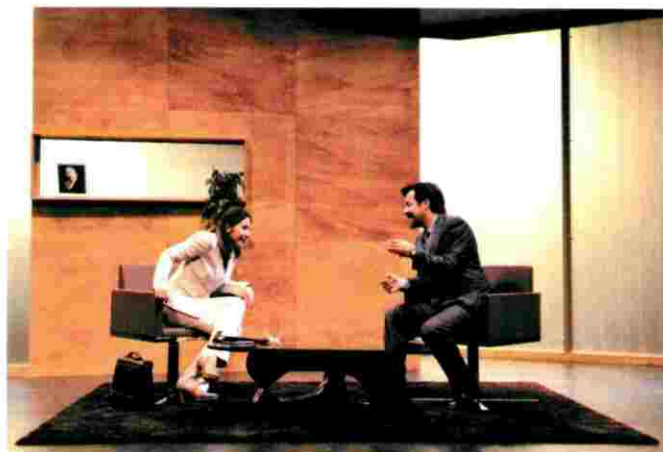
★★★★

#### La Villarroi

Fins al 8 de maig

*Desclassificats*, la nova obra de Pere Riera, és una bona funció. Text àgil que juga amb l'espectador amb astuts girs argumentals—un sofisticat tres en ratlla— i unes semblances amb la realitat justificades; posada en escena sobria i efectiva, i direcció d'actors que potencia la credibilitat—a través dels pecats, propis o aliens— d'uns personatges que podrien ser només arquetips plans d'un thriller polític.

Bon teatre que fuig del perill de l'agonia de la indiferència, la que comença just en acabar la funció. El públic manté *Desclassificats* viu al vestibul, al carrer, al bar. Allarga el seu efecte en debats animats sobre l'ètica i la versemblança de les situacions, sobre si la periodista estrella és clavada en actitud incisiva a la Terribas, si la pregunta clau recupera aquella altra d'històrica sobre els GAL d'Inaki Gabilondo a Felipe González, si l'estructura de l'obra recorda *Nixon-Frost* de Peter Morgan, o si la realitat apadrina la ficció amb només mirar que passa a la recambra d'un



*Pere Riera planteja un dilema ètic que encèn tertúlies postteatrals.*

president italià. *Desclassificats* obliga l'espectador a resituar-se constantment respecte de les posicions que adopten els tres personatges protagonistes.

Riera no ofereix conclusions, només obre nous interrogants en una calculada estratègia de manipulació del present, condicionat per l'atzar o la conspiració. Amb cada frase d'Emma Vilarasau (la periodista),

Abel Folk (el cap de premsa) i Toni Sevilla (el president), tots tres molt ficats en el seu paper, canvia la realitat i la relació de poder entre ells. És el públic el que ha de decidir la solvència ètica de cada un dels personatges, el seu nivell de claudicació, la seva capacitat de resistència, la qualitat de la seva posició moral. És l'espectador l'autèntic protagonista de *Desclassificats*. —Juan Carlos Olivares